

Горещото пладне вече преваляше и първитѣ свежи часове на здрача нахлуха въ стаята. Царьтъ стана и каза:

— Хайде да отидемъ при женитѣ, инакъ царица Мария пакъ ще ми се сърди.

При покръстването бѣха нарекли младата царица — Мария. Но почти всички продължаваха да я зоватъ съ куманското ѝ име.

Въ това време врата буйно се отвори и единъ строенъ юноша влѣзе тичешкомъ като извика:

— Чичо, дошли сж пратеници отъ Филиповградъ!

Живитѣ му черни очи блестѣха, радостна усмивка трептѣше върху хубавитѣ му пълни устни.

Мжжетѣ се спогледнаха. Отъ Филиповградъ? Значи отъ Иванко?

Това бѣше нечувано.

Какво можеше да иска Иванко, измѣнникътъ Иванко, отъ тѣхъ? Князь Белота скочи възмутенъ и предложи да изгонятъ пратеника, Славъ настоя дори да се отрѣже главата му. Но царьтъ заповѣда да го доведатъ. Пратеникътъ бѣше българинъ. Като зърнаха подпечатения свитъкъ въ ржката му, вълна отъ умраза залѣ сърдцата на присѣтстваващитѣ, скръбъ и болка закипѣха въ жимитѣ имъ. Но Калоянъ се овладѣ, стана бавно и като отиде къмъ пратеника, любезно го попита:

— Какво желае отъ мене твойтъ господаръ?

— Миръ и съюзъ, велики царю. Съюзъ и обща борба срещу ромейтѣ.

Мжжетѣ отново се спогледнаха смаяни. Калоянъ седна и закри очи съ ржце. Съюзъ съ убица на Асѣна и Петра...

— — — Борисъ ослѣпи сина си за България — отекна нѣщо въ душата му — а ти, Калояне? ... Асѣнъ и Петъръ дадоха живота си...

— Предложенията на Иванко сж добре дошли за насъ.

Иоанъ трепна и извърна глава. Въ този мигъ бѣдащиятъ победителъ при Клокотница получи първия си урокъ по мъдро царуване. Единъ царъ не можеше да има лични умрази и предпочитания. Неговиятъ животъ бѣ живота на народа му.